

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)

רחוב מנחם בגין 154, תל אביב 6492107

טלפון: 073-3924600 פקס: 03-5163093

– נ ג ד –

המאשימה

בנימין נתניהו

1.

באמצעות עוה"ד בעז בן צור, ישראל וולנרמן, דקלה סירקיס, כרמל בן צור ואסנת גולדשמידט-שרייר, מרח' הארבעה 28, תל אביב; טל': 03-7155000; פקס': 03-7155001; וכן באמצעות עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין, אביחי יהוסף ויאיר לשם, מרחוב וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב 6423902; טל': 03-5333313 פקס: 03-533314

שאול אלוביץ'

2.

באמצעות עוה"ד ז'ק חן, שי אילון ותאיר בן שושן, מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב 6423902; טל': 03-6932077; פקס: 03-6932082

איריס אלוביץ'

3.

באמצעות עוה"ד מיכל רוזן-עוזר ונעה פירר, מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב 6423902; טל': 03-6932077; פקס: 03-6932082

ארנון מוזס

4.

באמצעות עוה"ד נויט נגב, איריס ניב-סבאג, יאנה פוגל-סלוצניק ואריאל אילוז, מרח' וייצמן 2, תל-אביב 6423902; טל': 03-6099914, פקס: 03-6099915

הנאשמים

תגובת המאשימה לבקשה למתן הוראות

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 3.2.2021, מתכבדת המאשימה להשיב לבקשת

נאשמים 2-3 למתן הוראות, ולהודעה ובקשה מטעם נאשם 1 מיום 4.2.2021.

עמדת המאשימה היא כי דין הבקשות להידחות מן הטעמים שיפורטו להלן.

1. בהחלטתו מיום 14.1.2021, במסגרת ערר לפי סעיף 74 לחסד"פ, קבע כבוד השופט י' אלרון כך:

"בנסיבות העניין, אני מורה כי על המשיבה לאפשר למומחים מטעם

העוררים לבצע פעולות במכשיר לשחזור השיחות המחוקות האמורות

במשרדי רשויות החקירה ובפיקוחן." (בפסקה 41 ובפסקה 65)

2. כמעט למותר לציין, אך נוכח הנטען בבקשה יובהר כבר בפתח הדברים – המאשימה מתכוונת

לפעול למימוש החלטת השופט אלרון ככתבה וכלשוונה, והיא אף הציעה לבאי כוח המבקשים

ליצור קשר בין גורמי החקירה לגורם המומחה שייבחר על ידם. הכדור מצוי כעת אפוא בצד

המגרש של המבקשים, שכן עליהם ליצור את הקשר בין מומחים מטעמים לבין גורמי רשויות החקירה. ויפה שעה אחת קודם.

3. כמו כן, בלא לגרוע דבר מן האמור לעיל, ברי שמכשיר הטלפון הנדון הוא בבחינת **חומר שנאסף** בחקירה הפלילית. ככל שישוחררו שיחות, הרי שהטיפול בהן - כמו בכל חומר שנאסף בחקירה - **חייב** לעלות בקנה אחד עם הוראות החוק הרלוונטיות, ובראש ובראשונה עם סעיף 74 לחסד"פ ועם הפסיקה שפירשה אותו. בוודאי שגם כבוד השופט אלרון כיוון לכך שהחלטתו תיושם על פי הוראות החוק.

4. ויודגש, המבקשים טועים בבקשתם לומר כי הטלפון הינו "חומר חקירה"; ולא היא. כאמור לעיל, הטלפון עצמו, לרבות כל החומרים שבו, הריהם בבחינת "חומר שנאסף"; ואילו רק החומרים שנמצאו על ידי גורמי החקירה רלוונטיים לאישומים – הריהם בגדר "חומר חקירה". בהתאם לכך גם החומר שנמחק הוא "חומר שנאסף", וככל ששחזרו יצלח – השאלה, אם הוא ייכנס לגדר "חומר חקירה", תצטרך להיבחן בשים לב לרלוונטיות שלו לאישומים, ממש כפי שנבחנו החומרים הקיימים מתוך הטלפון.

5. דרישת המבקשים לפיה ככל שישוחררו שיחות הן תימסרנה לידם, ולידם בלבד, והם בתורם יעשו בחומר זה כראות עיניהם - משל אין מדובר בחומר שנאסף על ידי רשויות החקירה על פי צו שיפוטי - סותרת סתירה חזיתית את הוראות החוק והפסיקה.

6. לפי החוק, ככל שישוחררו שיחות, תפקידה של המאשימה הוא לסווג את השיחות - האם הן נוגעות לאישום? האם הן רלוונטיות לאישום? תפקידה של המאשימה הוא לוודא שלא יועבר ליד המבקשים חומר שיש בו כדי לפגוע בפרטיות באופן בלתי מוצדק; תפקידה של המאשימה הוא לדאוג לכך שחומר רלוונטי יימסר **לכל** הנאשמים; ותפקידה של המאשימה הוא לבחון את החומר ולהעריך את השפעתו על כתב האישום.

7. אין במשפט הישראלי זכות דיונית או פרוצדורה דיונית שמאפשרת לחשוד או לנאשם לאסוף חומר - באמצעות צו שיפוטי - ולשומרו לעצמו בלבד. כל ניסיונותיהם של סניגורים שונים לבקש לעצמם זכות שכזו – באמצעות סעיף 43 לפסד"פ או סעיף 74 לחסד"פ או סעיף 108 לחסד"פ – עלו בתוהו בבית המשפט העליון, ובצדק רב. אחרת יכול היה נאשם - בחסות בית המשפט - להשתמש בחומר חקירה שנאסף, כשימצא שהוא פועל לטובתו; לעומת זאת, הוא יכול "לקברו" לעד, ולמנוע את חקר האמת מבית המשפט, כשימצא שהוא פועל לרעתו; הוא יכול אף למנוע משותפו, הנאשם עמו באותו כתב האישום, ככל שהדבר מועיל לו עצמו; וכי' וכי'.

8. העובדה, שבהקשר שלפנינו הורה בית המשפט לאפשר למבקשים להוסיף ולנסות לחלץ עוד חומר ממכשיר הטלפון, שנתפס זה מכבר על ידי רשויות החקירה – לבקשת ההגנה ובאמצעות

מומחים מטעמה - אינה הופכת חומר זה ל"קניינם" של המבקשים. כך, כשם שכל פנייה של ההגנה להוספת חומרים, במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, אינה הופכת חומרים אלה ל"קנייניו" של הצד שביקש אותם.

9. בית המשפט הנכבד מתבקש אפוא לדחות את הבקשה שלפנינו, שסותרת כאמור את המסגרת המשפטית שבה אנחנו מצויים. בהתאם לסעיף 74 לחסד"פ – על המאשימה לסווג שיחות שישוחזרו, ככל שישוחזרו כאלה; זהו תפקידה על פי חוק וזוהי חובתה בדיון.

10. מעבר לנדרש יש להוסיף, כי כל הבקשה דנן **מקדימה את זמנה**. בינתיים, כלל לא ברור, שמומחי ההגנה יצליחו במשימת השחזור. כזכור, במהלך החקירה כבר בוצע ניסיון שחזור באמצעות חברה חיצונית בעלת מוניטין בתחום, ללא הצלחה. לאחרונה, בסמוך לאחר הדיון בערר בבית המשפט העליון, פנתה המאשימה שוב לחברה החיצונית בבקשה לנסות ולשחזר את השיחות, ושוב נענתה כי הדבר אינו בר ביצוע. על מנת להימנע מדיון תיאורטי בבית המשפט הנכבד, הציעה המאשימה למבקשים כי בשלב הראשון יערכו ניסיונות שחזור בסיוע המומחים שלהם, ככל שישנם כאלה. אם אמנם יצליח השחזור – רק אז תהפוך טענתם החדשנית של הנאשמים – טענה הסותרת כאמור את סדר הדין הפלילי בישראל - לטענה מעשית, להבדיל מתיאורטית. בינתיים דומה, כי מוטב היה שבמקום לטעון טענות חסרות שחר, לפיהן המאשימה מציגה עמדה הסותרת את החלטת השופט אלרון, היה מקודם תהליך ניסיון השחזור.

11. בהקשר האחרון, אף יש להצר על הזמן המשמעותי שחלף מאז שניתנה החלטתו של כבוד השופט אלרון, ביום 7.1.21 כאמור. המאשימה המתינה לפנייתם של המבקשים ואף פנתה אליהם מיוזמתה – על מנת שיפנו אליה מומחים לשחזור מטעמים; אך המבקשים התמהמהו מטעמיהם שלהם. רק ביום 31.1.21 פנו המבקשים אל המאשימה והצדדים הגיעו למבוי סתום נוכח עמדתם הבלתי צפויה של המבקשים ביחס לתוצרי בדיקתם. נחזור ונדגיש, כי המאשימה הציעה למבקשים לערוך את ניסיונות השחזור בטרם פנייה בבקשה **תיאורטית** לבית משפט הנכבד, כך שרק אם ייווכח כי מומחי ההגנה אכן מסוגלים לשחזר את השיחות, יפנו הצדדים לבית המשפט הנכבד ביחס למנגנון הנכון לסיווג ומסירת חומר החקירה הרלוונטי. חלף זאת, ביכרו כאמור המבקשים לפנות לבית המשפט הנכבד כבר בשלב מוקדם זה, במקום לפעול לקידום בדיקת אפשרות שחזור השיחות על מנת לייתר דיוני סרק שכלל לא ברור שיהיה בהם צורך.

12. נוסיף ונפרט להלן.

13. מכשיר הטלפון הנדון - על כל ההקלטות המצויות בו ועל כל הנתונים האגורים בו – הוא חומר מחשב שנתפס במסגרת החקירה הפלילית. יתרה מכך, מדובר ב"**חומר שנאסף**", כמשמעותו

של ביטוי זה בסעיף 74 לחסד"פ. במסגרת בש"פ 6071/17 מדינת ישראל נ' פישר, שהיא החלטה מנחה בכל הנוגע לטיפול בחומר מחשב, ושם עמד בית המשפט העליון על הדברים :

"אפשרות נוספת, והיא הרצויה לטעמי, היא לאפשר להגנה להציע אפשרויות חיפוש מטעמה. כדי שאפשרות זו תהיה מעשית ויעילה, כבר בשלב מקדמי יוטל על המאשימה להעביר לידי ההגנה אפיון ראשוני של המידע הדיגיטלי שנתפס. לגיشتי, יש לראות את כל החומר שהועתק על ידי החוקרים כ"חומר שנאסף", ועל המאשימה מוטל נטל ראשוני-מקדמי לאפשר בירור יעיל של השאלה אם חומר זה "נוגע לאישום". על מנת לעמוד בנטל זה, המאשימה אינה נדרשת כמובן לעבור על כל החומר ודי בכך שהמאשימה לספק להגנה אפיונים ראשוניים הנוגעים למחשב/טלפון הנייד וסוג המידע שבו, כלהלן :
[...]" (בפסקה 30) (להלן : עניין פישר. ההדגשה הוספה)

14. משום שהטלפון שנתפס הוא חומר מחשב שנאסף, חלים עליו, בהתאמות שנקבעו בפסיקה, הכללים של סעיף 74 לחסד"פ, ובכלל זאת אין לסטות מכללי היסוד :

א. התביעה היא שאחראית למיון וסיווג חומר שנאסף בחקירה לרבות חומר שאגור במחשבים / טלפונים חכמים שנתפסו ;

ב. חומר המחשב / הטלפון (והעתקיהם) לא יימסר as-is לידי ההגנה ;

גם על כך עמד בית המשפט בעניין פישר :

"15. נוכח המאפיינים היחודיים של התוצרים הדיגיטליים, עולה השאלה מהי הדרך בה יש לנהוג לגבי תוצרים אלה, ומי הגורם שימיון ויסנן אותם – האם רשויות החקירה והתביעה, או ההגנה, או שמא העד שמחשבו נתפס ?

אקדים ואומר כי את הסוגיה של תוצרים דיגיטליים יש לבחון במסגרת הפסיקה הנוגעת לדיני העיון וההעסקה בדין הפלילי, ובשינויים המחוייבים. נקודת המוצא היא כי "הרשות החוקרת היא הגורם המופקד על הטיפול בחומר חקירה שנאסף על ידה" (בש"פ 7064/08 מדינת ישראל נ' ברקו, פ"ד סג(2) 453, 488 (2009) (להלן : עניין ברקו)). סעיף 74 מטיל את מלאכת המיון והסיווג על רשויות

החקירה והתביעה, כמי שהחומר נמצא בחזקתן או בשליטתן. זו נקודת המוצא. ממנה נובעת התשובה כי מלאכת המיון והסינון הראשונית מוטלת על רשויות החקירה והתביעה ולא על ההגנה ולא על העד שמחשבו או הטלפון הנייד שלו נתפס. עקרונות היסוד בפסיקה לגבי סעיף 74 ומה לחומר רלוונטי ייחשב, שוללים את עמדת הקצה ההפוכה, לפיה יש להעביר את מלוא החומר שנתפס והועתק כפי שהוא (as-is) לידי ההגנה. (ההדגשות הוספו)

15. על רקע דברים אלה נחדד את עמדת המאשימה -

לאחר שהמאשימה עשתה ניסיון לשחזר את השיחות המחקרות ואף פנתה לחברה חיצונית שגם היא לא הצליחה במשימה, המבקשים פנו בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ והבהירו כי הם מעוניינים כי מומחים מטעמם ינסו גם הם. הדרך פתוחה בפניהם, על פי החלטת בית המשפט העליון. אולם פתיחת הדלת בפני מומחי ההגנה לשחזר שיחות, אינה משנה מהעובדה שההסדר החוקי הרלוונטי השולט על הסיטואציה הוא סעיף 74 לחסד"פ. כפי שצוטט לעיל מעניין פישר, חומר המחשב הוא חומר שנאסף והוא לא יימסר as is להגנה בלא ביקורת, מיון וסיווג של המאשימה, ותוך התפרקות המאשימה מחובותיה על פי דין. בבקשה משתמשים המבקשים ברטוריקה מעין קניינית לפיה שיחות שישוחזרו (ככל שישוחזרו) הן בבחינת "פירות" עבודת ההגנה וכיוצא בזה, אך זוהי רטוריקה שאינה ממין העניין. בפועל, ההגנה מבקשת, במסגרת בקשה על פי סעיף 74, לקבל חומר מסוים שנכלל (אולי) במסגרת החומר שנאסף. הא ותו לא.

16. כדי להמחיש עד כמה מתווה ההגנה סותר את הוראות החוק נעמוד על עוד כמה נקודות.

17. נקודה ראשונה: על המאשימה מוטלות חובות שאינן מוטלות על ההגנה. משמעותו של המתווה המוצע על ידי המבקשים הוא כאמור פירוק המאשימה מחובותיה. כאשר חומר שנאסף אינו מצוי בידי המאשימה היא אינה יכולה לבצע את תפקידה. היא אינה יכולה לוודא כי כתב האישום תואם את "חומר החקירה"; היא אינה יכולה לוודא, כי "חומר החקירה" עומד לעיון כל הנאשמים הרלוונטיים; וכיוצ"ב. הרעיון לפיו "חומר שנאסף" יהיה נתון אך לשליטת המבקשים - שיעשו בו כרצונם - חותר לגמרי תחת הוראת סעיף 74 לחסד"פ.

כך למשל, נניח שמומחי ההגנה – במקרה שלפנינו או במקרה עתידי אחר - יצליחו לשחזר שיחה רלוונטית; דא עקא, שהיא תפעל לרעת המבקשים, אך לתועלת נאשם אחר או חשוד שטרם התקבלה ההחלטה אם להגיש כתב אישום בעניינו. לשליטת המבקשים, הם יוכלו לשמור לעצמם שיחה זו. לשון אחר, שיחה מזכה, שנדלתה מתוך החומר שנאסף על ידי רשויות החקירה בהמשך לצווים שיפוטניים שניתנו, תיוותר במחשכים, ואף תפגע בזכותו של נאשם או חשוד אחר לקבלת חומר שעשוי לסייע לו.

18. נקודה שנייה: בסעיף 11 לבקשה נטען כי משום שהמטרה היא לשחזר שיחות של ישועה עם חפץ ועם המבקשים, כל שיחה שתשוחזר בין גורמים מעורבים היא בבחינת "חומר חקירה". אולם זהו תיאור שגוי של מצב הדברים, והמבקשים שוב מתעלמים מחובותיה של המאשימה. העובדה שמדובר בשיחות בין מעורבים אינה הופכת אותן בהכרח לחומר הרלוונטי לאישום. כך למשל, אם באותה שיחה שתשוחזר ידברו הצדדים על עניינים אישיים בלבד, עניינים פרטיים בלבד וכיוצא בזה, הרי ברי שאין לפנינו חומר רלוונטי לאישום. אם יקבל אפוא בית המשפט הנכבד את מתווה המבקשים (במקרה זה ובמקרים אחרים שיבואו), תוך "שחרור" המאשימה מחובותיה לסווג ולמייין את החומר - עלולות להתרחש פגיעות חמורות בפרטיות ובאינטרסים אחרים, שלא לדבר על פגיעה בערך חשיפת האמת. בהתאם למתווה זה עלול חומר

שאינו נוגע לאישום להימסר לידי נאשמים, שלא חלות עליהם חובות האמון שחלות על המאשימה.

19. נקודה שלישית: אם ייעתר בית המשפט הנכבד לניסיון המבקשים לשנות את סדרי הדין ואת אופן הטיפול בחומר שנאסף יהיה זה פתח ליצירת אבסורדים של ממש. כך למשל, נניח שעקב תקלה נמחקה ממחשבי רשויות החקירה הודעה של עד. מאמצי שחזור לא צלחו. ההגנה, בצעד ראוי יש לומר, תבקש שמומחה מטעמה ינסה לשחזר את המידע. האמנם סביר, כי ככל שההודעה תשוחזר, היא לא תימסר למאשימה וליתר הנאשמים? קבלת בקשת המבקשים במקרה דנן – מעבר להיותה שגויה לגופה – תוביל לפתיחת פתח לכך שבמצבים שונים חומר חקירה שנאסף על ידי הרשויות יימצא בידי נאשמים מסוימים בלבד ויהיה נתון לשליטתם.

20. נקודה רביעית: רצון ההגנה להחזיק בידה "קלף מפתיע" ברור. כמו כן ברור רצונה להימנע ממצב שבו שיחה שתשוחזר תזיק בסופו של דבר למבקשים. על כן מעדיפה ההגנה לשמור את כל האפשרויות בידה. אך "חומר שנאסף" על ידי רשויות החקירה בעקבות צו שיפוטי אינו המאגר הנכון והראוי להשגת קלפים מפתיעים או להשגת חומר במעמד צד אחד.

יתר על כן וככלל, נקבע בבש"פ 296/18 פלוני נ' מדינת ישראל, כי אין ברצון ההגנה לשמור יתרון טקטי או להפתיע כדי להצדיק יצירת מסלול העוקף את הוראות החוק. שם דובר אמנם בבקשה לגילוי ראיות בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ וסעיף 43 לפסד"פ, אך ניתן ללמוד מהדברים גם לענייננו:

13. חשוב להדגיש: אם הסנגור צופה כי הליכי הגילוי יניבו ראיה

מזכה – חזקה עליו שיבקש לעשות בה שימוש, בלי קשר לשאלה מי ייחשף אליה ומתי. לעומת זאת, אם הנאשם מוכן לוותר מראש על האפשרות להשיג ראיה, רק מתוך חשש שהיא עלולה להשחיר את דמותו בעיני בית המשפט, כנראה שהפוטנציאל המזכה של הראיה הוא קלוש או ספקולטיבי מלכתחילה, בבחינת מסע דיג. למעשה, לשיטתו של העורך, הוא אינו צריך לעבור כלל דרך מבחן הרלוונטיות, ודי בהשערה שמא מסמך מסוים או ראיה מסוימת עשויים לסייע לו בהגנתו ולסייע לו להפתיע עד תביעה. כיוון שכך, הטענה ל"גזל כבשת הרש" משוללת יסוד. לא כבשה עומדת לפנינו אלא גזית צמר, והיא לא נלקחת מידי הנאשם, אלא שהדרך אליה עוברת במסלולים הדיוניים שנקבעו בחוק (סעיף 74 או סעיף 108 לחסד"פ).

14. הסניגור המלומד העלה על נס את יתרון ההפתעה של עד בחקירה הנגדית. לשיטתו, חשיפת ראיה שהתבקשה על ידו, מקהה את גורם ההפתעה מאחר שהתביעה, מן הסתם, תכין את עדיה מראש לאותה ראיה (הנחה עליה חלקה בתוקף באת כוח המשיבה).

[...]

אכן, אין לפקפק ביתרון הטקטי של גורם ההפתעה בחקירתו של עד, מה שעשוי, בתורו, לתרום לחקר האמת, אך גם אין להפריז ולהניח כי חשיפת הראיה לעיני התביעה מעקרת את היכולת להפיק תועלת מחקירה נגדית של העדים. מכל מקום, משקלו של אלמנט ההפתעה אינו כזה שיש בו כדי "לעקם" את הדין ולפתוח בפני ההגנה מסלול חשאי לפי סעיף 43 לפסד"פ, במעמד צד אחד, שתוצריו אף אינם אמורים להיחשף בפני בית המשפט.

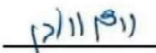
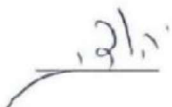
בהקשר זה, לא למותר לציין כי הנאשם אינו מחוייב לחשוף את קו ההגנה שלו, אך "חסיון קו ההגנה של הנאשם אינו זכות דיונית מהמעלה הראשונה" (עניין פישר, בפסקה 33. ראו גם ההפניות שם וכן בג"ץ 6319/95 חכמי נ' שופטת בית-משפט השלום בתל-אביב-יפו, פ"ד נא(3) 750, 766 (1997)). מכל מקום, החקירה הנגדית היא כלי דיוני וראייתי חשוב ביותר, והיא נשארת כזו גם אם במהלכה לא נשלפו שפנים מן הכובע. למעשה, כאלה הן החקירות הנגדיות שנערכות על-ידי הפרקליטות בהליכים פליליים, ומטבען הן נטולות ראיות חדשות ומפתיעות. מנגד, בידי ההגנה אף נותרה היכולת להפתיע עדים, ולהציג בפניהם ראיות שהושגו באופן עצמאי. **כאמור, העורר לא מסתפק בכך ומשאלתו היא מרחיקת לכת: הוא מבקש לעשות שימוש בבית המשפט, באמצעות מנגנון שנקבע בחוק, כדי להשיג ראיה לידיו – ולעיניו בלבד – תוך כדי ההליך המשפטי. הפרשנות המקובלת והראויה של סעיף 43 אינה מאפשרת מהלך דיוני מעין זה.**

[...] (בפסקאות 13-14, ההדגשות הוספו).

21. לסיכום ייאמר כי המבקשים טוענים שעמדת המאשימה הופכת את המומחים מטעמים למומחים מטעם ההגנה והמאשימה יחדיו, בניגוד להחלטת כבוד השופט אלרון (סעיף 12 לבקשה). אך המומחים שהמבקשים מעוניינים לפנות אליהם הם מומחים לשחזור חומר מחשב. הם אינם מומחים לסיווג חומר שנאסף, והחוק אינו מאפשר את "הפרטת" מלאכת סיווג החומר שנאסף לידי מומחים כלשהם או עורכי דין כלשהם, מלבד המאשימה.

22. בית המשפט הנכבד מתבקש אפוא לדחות את הבקשה, המתבקשת במסגרת הליכים לפי סעיף 74 לחסד"פ, אך עומדת בסתירה חזיתית להוראת חוק זו.

23. בד בבד יצוין, כי נאשם 1, בהודעה מטעמו מיום 4.2.2021, ביקש מבית המשפט לאמץ את המתווה שעליו עומדים המבקשים כאן, וביקש כי הוא יחול גם על בדיקה שתבוצע על ידי מומחה מטעמו. בהתאם לכל האמור לעיל, גם דין בקשה זו להידחות.

			
אסף עיסוק	ניצן וולקן	אמיר טבנקין	יהודית תירוש-גרוס
סגן פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)	סגנית בכירה א' בפרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)	סגן מנהלת מחלקת ניירות ערך פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)	מנהלת מחלקת ניירות ערך פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)